

Derpaa foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 40 af 14. Februar 1935 om Det kongelige Teater og om Oprettelsen af en kulturel Fond.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1189).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Det Lovforslag, der her er til Behandling, er ikke meget omfattende. Det betyder kun en Udbygning af det ved Loven af 1935 hjemlede Princip: ved ministeriel Bevilling at autorisere den erhvervsmæssige Virksomhed, der gaar ud paa Afslutning af Kontrakter om offentlig Udførelse af de ved Forfatterloven beskyttede Værker. Før Loven af 1935 var al saadan Virksomhed frit Erhverv.

Den i 1926 stiftede Sammenslutning til Værn for de nationale og internationale Komponistrettigheder „Koda“ har Repræsentations- og Gensidighedskontrakter med samtlige tilsvarende udenlandske Selskaber og repræsenterer paa dansk Grund praktisk talt Udførelsesretten for al beskyttet Musik. Den afslutter Kontrakter om Musikudførelse med Statsradiofonien, alle Musikrestauranter, Biografteatre, Koncertgivere og Arrangører af offentlige Baller og andre Forlystelser i Henhold til nærmere fastsatte Tariffer.

Loven af 1935 omfatter offentlig Udførelse af Musikværker, herunder ogsaa de musikdramatiske Værker, Operaer, Revyer o. lign. for *Musikkens* Vedkommende, derimod ikke for *Teksternes* Vedkommende og ikke de rene dramatiske Værker. Der er imidlertid over for Ministeriet fremsat Anmodning om, at Musikværkernes Tekster og desuden de rene dramatiske Værker maa blive inddraget under en tilsvarende Ordning som efter Loven af 1935, og jeg har ment det rigtigt at imødekomme dette Andragende fra Fællesorganisationen for dramatiske og musikdramatiske Rettigheder, „Dramaret“, støttet af Dansk Forfatterforening og „Koda“.

Loven af 1935 giver, hvad angaar Musikken, for Tiden en Indtægt til den kulturelle Fond af ca. 70 000 Kr. aarligt, og man har udregnet, at en Afgift af Teksterne efter lignende Principper som for musikdramatiske Værker vil tilføre den kulturelle Fond ca. 25 000 Kr. aarligt.

Lovforslaget er ikke meget omfattende, men paa Grund af den Henvendelse, der er rettet til Ministeriet fra de interesserede

Parter, har jeg ment det rigtigt, at et Forslag af denne Karakter gennemføres, og jeg skal anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

C. F. Sørensen: Det foreliggende Lovforslag er jo ikke lovmæssigt set af stort Omfang, men det Spørgsmaal, det angaar, har vakt stor Bevægelse i visse Dele af Befolkningen — vi husker hele „Koda“-Bevægelsen. Jeg tror, at den Uvilje, der har været mod Beskyttelse af Musikken, er faldet bort; det vil derfor sikkert ogsaa hurtigt finde Forstaaelse i Befolkningen, at Forfatterretten til sceniske Værker beskyttes, ligesom Tonekunsten er det. Den højtærede Minister har redegjort for Sagens Enkeltheder. Der kunde holdes lange Foredrag om dette Emne, men da det er saa almenkendt og gennemdiskuteret, skal jeg ikke indlade mig paa det, men blot anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Stegger Nielsen: Spørgsmaal vedrørende Det kongelige Teater vender jo med ikke saa lange Mellemrum tilbage til Rigsdagen. Det lille Lovforslag, vi i Dag behandler, angaar en Ændring i Lov Nr. 40 af 14. Februar 1935 § 8, som der nu er gjort Rede for af den højtærede Minister. Det drejer sig om en lille Udvidelse, der ikke giver meget i den kulturelle Fonds Kasse. Forslaget er fremkommet efter Ønske fra Fællesorganisationen for dramatiske og musikdramatiske Rettigheder i Danmark og gaar ud paa at skabe en lignende Ordning for visse Forfatterrettigheder, som § 8 i Teaterloven af 1935 har givet for Komponistrettigheder.

Fra Partiet Venstres Side udtalte vi i 1935, da Teaterloven var til Behandling, vor Ængstelse for, at den Ordning, der blev skabt, ikke kunde holde. Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at det var Forudsætningen, at den kulturelle Fond ikke alene skulde have til Opgave at støtte Det kongelige Teater, men ogsaa at støtte Udbredelsen af god Tonekunst her i Landet. Det har vist sig, at vor Ængstelse ikke var ubegrundet, idet der til dette sidste Formaal kun er blevet meget faa Penge, medens den kulturelle Fonds Midler overvejende er gaaet til Det kongelige Teater. I 1935—36 drejede det sig om 591 000 Kr., i 1936—37 om 676 000 Kr., og der er vist ingen Grund til at forvente, at det i det kommende Aar vil blive mindre. Der er altsaa, som jeg siger, kun blevet meget lidt tilbage til de andre Formaal, der skulde nyde godt af den kulturelle Fond, hvilket i og for sig er